

Vec T-108/03

Elisabeth von Pezold proti Komisii Európskych spoločenstiev

„EPUZF — Lesné hospodárstvo — Rozhodnutie o schválení programového dokumentu na rozvoj vidieka — Žaloba o neplatnosť — Fyzické alebo právnické osoby — Akty, ktoré sa ich osobne týkajú — Nepríslušnosť — Neprípustnosť“

Uznesenie Súdu prvého stupňa (tretia komora) z 28. februára 2005 II - 658

Abstrakt uznesenia

1. *Žaloba o neplatnosť — Fyzické alebo právnické osoby — Akty, ktoré sa ich priamo a osobne týkajú — Rozhodnutie o schválení programového dokumentu na rozvoj vidieka — Ustanovenie zavádzajúce obmedzenie pomoci lesnému hospodárstvu — Žaloba podaná vlastníkom lesného hospodárstva — Neprípustnosť*
(Článok 230 štvrtý odsek ES)

2. *Európske spoločenstvá — Súdne preskúmanie zákonnosti aktov inštitúcií — Všeobecne platné akty — Nevyhnutnosť, aby fyzické alebo právnické osoby vzniesli námietku nezákonnosti alebo podali návrh na začatie prejudiciálneho konania s cieľom posúdiť platnosť — Povinnosť členských štátov stanoviť úplný systém opravných prostriedkov, ktorý umožní zabezpečiť dodržiavanie práva na účinnú súdnu ochranu*
(Článok 230 štvrtý odsek ES, 234 ES a 241 ES)

3. *Žaloba o neplatnosť — Fyzické alebo právnické osoby — Prípadný nedostatok opravných prostriedkov — Neexistencia vplyvu na systém opravných prostriedkov a na podmienky prípustnosti žaloby o neplatnosť — Výklad contra legem podmienky nevyhnutnosti byť osobne dotknutý — Nepripustnosť*
(Článok 230 štvrtý odsek ES)

1. Prevádzkovateľ lesného hospodárstva nie je osobne dotknutý rozhodnutím Komisie, ktoré schválilo na základe plánu rozvoja vidieka programový dokument predložený členským štátom, a ktorého jediným adresátom je práve tento členský štát. Ustanovenie zavádzajúce obmedzenie pomoci lesníctvu, ktoré je obsiahnuté v uvedenom dokumente schválenom Komisiou v súlade s článkom 44 ods. 2 nariadenia č. 1257/1999 o podpore rozvoja vidieka z Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu, treba považovať za všeobecné opatrenie, ktoré sa uplatňuje na objektívne určené skutočnosti, spôsobujúce právne účinky voči kategórii osôb uvedených všeobecným a abstraktným spôsobom. Na to, aby určité subjekty boli považované za osobne dotknuté týmto aktom, totiž nestačí, aby boli z hospodárskeho hľadiska viac dotknuté aktom ako ich konkurenti. Možnosť určiť s väčšou alebo menšou presnosťou počet alebo takisto identitu právnych subjektov, na ktorých sa vzťahuje opatrenie, vôbec neznamená, že tieto subjekty sa musia považovať za osobne dotknuté týmto opatrením, ak je nesporné, že sa toto uplatňovanie vykonáva na základe objektívnej právnej

situácie alebo skutkových okolností definovaných predmetným aktom.

(pozri body 36, 43, 45, 46, 49)

2. Zmluva v článkoch 230 ES a 241 ES na jednej strane a v článku 234 ES na druhej strane zakotvila ucelený systém opravných prostriedkov a konaní, prostredníctvom ktorých má Súdny dvor vykonávať kontrolu zákonnosti právnych aktov jednotlivých inštitúcií. V tomto systéme majú fyzické alebo právnické osoby, ktoré nemôžu z dôvodu podmienok prípustnosti uvedených v článku 230 štvrtom odseku ES priamo napadnúť akty Spoločenstva všeobecného dosahu, možnosť v závislosti od okolností prípadu navrhovať vyslovenie neplatnosti takýchto aktov buď v rámci incidenčného konania na základe článku 241 ES pred súdom Spoločenstva, alebo pred

vnútroštátnymi súdmi, a tieto posledné uvedené, ktoré samy nie sú príslušné vysloviť neplatnosť uvedených aktov, priviesť k tomu, aby položili v tejto súvislosti Súdnu dvoru prejudiciálne otázky. Prináleží členským štátom stanoviť úplný systém opravných a procesných prostriedkov, ktorý umožní zaistiť dodržiavanie práva na účinnú súdnu ochranu.

(pozri body 51, 52)

3. Právo na účinnú súdnu ochranu nemôže viesť k takému výkladu článku 230 ES, podľa ktorého musí byť žaloba o neplatnosť vyhlásená za prípustnú, keď sa preukáže po konkrétnom pre-

skúmaní vnútroštátnych procesných pravidiel súdom Spoločenstva, že tieto pravidlá neoprávňujú jednotlivca na podanie žaloby, ktorou by mohol spochybniť platnosť napadnutého aktu Spoločenstva. Hoci je pravda, že podmienku vyžadovanú článkom 230 štvrtým odsekom ES, že rozhodnutie sa má osobne týkať danej osoby, je potrebné vykladať vzhľadom na zásadu účinnej súdnej ochrany, zohľadňujúc pritom rôzne okolnosti, ktoré individualizujú žalobcu, tento výklad nemôže viesť k neuplatneniu uvedenej podmienky, ktorá je výslovne uvedená v Zmluve, bez toho, aby nedošlo k prekročeniu právomocí zverených Zmluvou súdom Spoločenstva.

(pozri body 52, 53)